א ומיי׳ פ"ב מהל' מעילה הלכה

א (מיי פ כ מה) מעיכה הכם ידן: יא ב מיי פ״ה מהלכות עבודת יום״כ הלי כב: יב ג מיי פ״ח מהלי כלי המקדע :5 %5

יה הכי ה: יג ד מיי' פ"ב מהלכות בית הבחירה הל' יב:

הבחירה הכי יב: יד ה מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה טו: שו ו מיי׳ פ״ה מהל׳ מעילה הלכה א: מו ז מיי׳ שם פ"ב הלכה טו:

רבינו גרשום

ומאי הוא) ומאי וקאמו ליוו (האי הוא) [מאי חזית] דדריש הכי [אמר לך] (ואמר) רבי יוחנן וכי יש לך כרי ש״מ דמיסתבר הכי כדאמינא: שרים המיטובר הכי כו אמינא: והרי תרומת הדשן דנעשת מצותו ויש בר מעילה. מתרומת הדשן עצמו מיירי דהוי אצל המזבח כדאמר בפירקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר'יוחנן אמר מועלין בו אימא הכא נמי: ליכא . למימר הכי משום דהוה ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין: הניחא למאן דאמר. במסכת יומא בפ׳ שני שעירי יוה"כ אין נהנין אף שני שפור יוה כאין מהים אך. על גב דנעשת מצותן משום דכתיב גזרה שפיר הוו ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין: מלמד שהן טעונין . גניזה. דאית בהו מעילה הנהנה מהז שפיר: אלא לר׳ דוסא דאמר מהן שפיר: אלא לרידוסא דאמר מותר לישתמש בהו כהן הדיוט. אלמא לית בהו מעילה. אפילו למאן דאמר מלמדין הני אין מלמדין דתרי מעוטי אית בהו: . כתיב הכא הערופה. דה״א יתירא הוא: וכתיב התם ושמו. וי"ו בתראה מיותר לומר לך הני (אין) אית בהו מעילה לאחר שנעשת מצותו מידי אחרינא לא: לימא מתני'. דקתני דנסכיז לא: לימא מותיי. זקותי זנטכין שירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כר׳ אלעזר בר צדוק דאית ליה דנסכין שריפתן בקדושתן וכיון דמצריך להו שריפה אלמא אית ליה דמועלין בהן: מה נותר דשריפתו בקדושה. דכל פסולי דשריפתו בקרושה. דכל פסדכי דקדשים שריפתן בקדש דגמי מחטמת דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' בקדש באש תשרף שרפתו תהא בקדושה: אפילו תימא ר' אלעזר בר' צדוק אפירותים אד אנות בו יבדוק היא. והאי דקתני מתני ירדו לשית אין מועלין בהן דאי קלט קתני כגון שלא ירדו ממש לארץ אלא קודם שירדו פשט ידו למטה וקלטן מן הדפנות אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן ואי׳ דמפרשי הכי אפילו תימא מתניתא רבי אלעזר אפילו תימא מתניתא רבי אלעזר בר' צדוק הוא והאי דקתני הכא ושורפין אותו בקדושה משום ישרופין אותו בקרושה משום דאי קלט לקדושה כלומר דלול קלטן לקדושה: ל"א והאי לישנא הוי דעיקר דהכי כתיב במסכת סוכה לימא מתניתא רבי אלעזר בר׳ צדוק היא מראצטריך לתוג למתנא ידדו לשיתין אין במולה כדי עלהם בסכרה להי . מועלין בהן אלמא דסבירא ליה מועקין בהן אלמא דסבירא ליה כר׳ אלעזר דלול קטן היה שם דיכול להביאן דרך לול דאי רבע דקסברי דשיתין מחוללין ויוודרין עד התהום היאך יכול ללוקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו ולמעול בהן הא נחיתו להו לההום: אפילו תימא רבנן דאי קלט. שאם הכניס ידו בשיתין קלט, שאם הכניס ידו בשיתין וקלטן וקבל הנסך קודם שירד לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר'

ולהכי קאמר במתני' דאין מועלין איכא דאמרי לימא מתני׳ ר״א בר רבי נדוק ולא רבנן דאי רבנן אמאי קאמר במתני׳ ירדו לשיתין אין מועלין בהם מאי מעילה שייכא בהו והלא הם יורדין לתהום כאו והיאך יכול למעול בהם ומשני דאי קלט ועתה לגירסא זו לא חשיב י האי דיוקא יכום (ללישנא קמא) לרבי אלעור ברבי לדוק איכא דאמר לימא כגו דמתני׳ אתא כרבי אלעזר בר לדוק וכגון דאיקלט שקלט את היין קודם שירד לרילפה דאם ירד לרילפה הרילפה מקדשת ולריך לשורפו ואם כן לא נעשית מלותה ומשני לא לעולם כר"א ואפילו לא כדו איקלט ומדרבנן ופריך והא קרא קנסיב ליה פירוש והא ר"א בר לדוק דריש לה מקרא ומשני אסמכתא בעלמא היא: דישון מובח הפנימי. שהיו מקטירין את הקטרת על מובח הפנימי והיה לפן לשן עליו והיו נושחין חותו במקום שזורקין בו המוראה והנוצה רחוק י' אמות מרגלי הכבש כדמפרש בתמיד (דף כח:) משום דכתיב והשליך ואין השלכה פחות כוז מי [מעשרים] אמה: המקדיש דישון בתחלה. יש מפרשים

ובכי האי גוונא אין מלומה בשריפה

מה נותר שריפתו בקודש אף זו שריפתו בקדש. והיינו דלא כר״א ברבי

לדוק דכיון דלאחר שירד טעון שריפה אם כן לא נעשית מצותו ואמאי אמרינן במתני' יש [ירדו] לשיתין אין מועלין ומשני אפילו תימא ר' אלעזר

ברבי לדוק היא כן דאי קלט כלומר שקלט מאויר ולא ירדו ממש על הרילפה

במקדיש אפר כירתו ואין נראה דאטו גרע ממקדיש זבל אשפתו דקאמר בסמוך דמועלין ואם כן מאי קא משמע לן הכא דהא ודאי כון דכל אדם יכול להקדיש לבדק הבית לכך נראה לפרש דמיירי באדם יחו שנטל מתרומת הדשן לאחר שהורמה והקדישה גש מועלין נה מן התורה: תורים שלא הגיע זמגן. לבעינן בתורים שיהו גדולים ובני יונה שעבר זמנן דביונים גדולים פסולים כדאמרינן בסוף פ' קמא דחולין (דף כב.) לא נהנין ולא מועלין פירוש לא מועלין כלל ואפילו מדרבנן ט אמרינן י דלא מועלין כלל דאין לפרש דאין מועלין מן החורה קאמר

הפני מהינטן גבי דם דקאמר אין מועלין על כרסך רוצה לומר אין מועלין כלל דאי מן הסורה דווקא קאמר מאי קאמר יצא לנחל קדרון מועלין וכי נמי יצא לנחל קדרון אין מועלין אלא מדרבנן כדפי׳ לעיל וכן גבי חטאות המתות

דרייק ממתני׳ דקתני דישון מזבח הפנימי לא נהנין ולא מועלין משום דנעשה מלוחו דהיינו דישון אבל עד שלא נדשן מועלין בו דאכתי לא נעשית מלוחו

קאמר בשלמא דישון מזבח החילון אין מועלין משום דכתיב ושמו לה מיהו אין לפרש כך דהא בדישון מובח החילון יש בו מעילה כדמשמע לעיל דפריך והרי חרומת הדשן וכו׳ ואדרבה ושמו משמע שיש בו מעילה כדקאמר לעיל וכתיב החם © ושמו אלל להו לכך נראה לפרש

אסמכתא: מתני' דישון ימובח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין יהמקריש דישון בתחלה מועלין כה ז יתורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין: גמ' בשלמ' אבל מדרבנן איכא מעילה דהא לעיל

דקאמר אין מועלין ר"ל אף מדרבנן כדמשמע לעיל בריש פ"ק (דף ב.) וא"כ ש"מ ° כל היכא דקמני לא אין מועלין ר"ל ש' אפילו מדרבנן:

ש רבי שמעון אומר תורים שלא הגיע ומגן מועלין בהן. כדמפרש בגמי ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ולא דמי לחטאת שעברה שנתה דאמר לעיל דמועלין בה קודם כפרה דהתם לם משום דאזיל לרעיה ואית לה פדיון אבל הכא אין לעופות פדיון ולא איקרו קדשי ה׳ לם: בשלמא מובח החיצון דכתיב ושמו אצל המובח. לכאורה משמע דהכי

דמצוה לדשנו ודוקא במזבח הפנימי אבל במזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון ועלה קאמר בגמרא בשלמא מזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון לח משום לכתיב ושמו לומר דאף כי נעשית מלותו מועלין בו לדנפקא לן לעיל מדכתיב ושמו אלא מובח פנימי מכלן דמלוה לדשנו דנימא דאין מועלין משעת דישון ואילך משום דנעשית מלותו ולא נראה דא"כ משמע דקודם דישון יש מעילה בדשן מזבח הפנימי וזה אינו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו) דקטרת משתעלה תמרתו אין בו מעילה אלא נראה לפרש כך בשלמא מזבח החיצון דכתיב ושמו נפקא לן מיניה דהוי מצוה לדשנו אלא מזבח הפנימי מגלן דמצוה לדשנו 6 ולאו לא דמעילה קא צריך כלל וזה דוחק דהוה ליה לאימויי גבי מזבח החיצון והרים הדשן ועוד בסמוך דקבעי

וּבָא אָהַרֹן אֶל אֹהָל מוֹעֵד וּפְשַׁט אֶת בְּנְדֵי הַבָּד אֲשָׁר לְבַשׁ בְּבאוֹ אֶל הַלְּדֶשׁ וְהַבִּיחָם שְׁם:

ויקרא טז כג ויקרא טז כג וכל זקני העיר ההוא בינו אל בשל הקרבים אל החלל ירחצו את רבִים אָל הָעֶגְלְה הְעֲרוּפְּה הָם על הָעֶגְלְה הְעֲרוּפְּה זל: דברים כא ו

הגהות הב"ח

(א) גם' אפילו מימא ר' אלעזה (ה) גבר ספינו מימה כי הנעור בר כ' לדוק ומתניתין דחיקלט: (ב) שם חמרי לח דלא איקלט (ב) שם מתכי כח דרא איקדט ומדרבנן. נ"ב כ""ל הא דלרין לשוכפו ועיי במוס": (ג) רש"י ד"ה והרי תרומת וכו' דנעשית מלותו דכתיב ושמו וגו' ומועלין בו ונגמר מוניה הכא רמשבי בו ונגמר מוניה הכא רמשבי משום הכי כל"ל והד"א: (ד) ד"ה אלא וכו׳ למימר הס"ד ואח"כ מ״ה תרי מיעוטי אפילו למ״ד: ת״ה תרי מינוטי ספינו נמ״ד.
(ה) ד״ה איכא דאמכי וכו׳ למהוס
רמשני אפילו מימא כל״ל
הד״א: (ו) בא״ד אפילו מימא ר׳ אלעור ב"ר לדוק דאיקלט כו' האלעור ב"ר לדוק דאיקלט כו' והא דקאמר: (1) ד"ה המקדים דישון וכו' מועלין בתחילה הס"ד:

גליון הש"ם

מוסף רש"י

, הרי תרומת הדשן. בכל יום חותה במחתה ותורם את הדשן תלא המחחה ממנה ונוחו במזרחו של כבט, כל כנהיב ושתו תשמע ששט גניזתו ושם נבלע במקומו אלמא אסור בהנאה (זבחים מו. וכעי״ז יומא נט: וחולין קיז. וכריתות ו.) וכיון דבהנאה אסור משום הדושתו מעילה נמי אים ביה ויוחא חוח.

מדהדר כסביה לאידך ולא ילפא מחבריה שמע מינה דוקא הני קאמר (פטחים מה.) וכיון דלא ילפינן ולא מייסי ראיה מינייהו, האי קרא נמי

ולד חמאת פרק שלישי מעילה

הרי אתרומת הדשן שנעשה מצותו ויש בו מעילה

משום החוח שליה תרומת הדשן ואיברי שעיר

המשתלה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני

כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד סאיברי שעיר המשתלח אין נהנין מהן אלא למאן דאמר ינהנין מהן מאי איכא למימר למאן דאמר ינהנין מהן מאי איכא למימר

כמאן זאמו ינותנין מהן מאי איכא למימו משום דהוה © ליה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא לרבנן ○דאמרי

והניחם שם ימלמד שהן מעונין גניוה שפיר

אלא לרבי דוםא דאמר מותר ע להשתמש

בהן כהן הדיום מאָי איכא למימר משום דהוה

תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד זו הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ר מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעומי כתיבי

כתיב התם 2הערופה וכתיב התם 3ושמו אצל

המזבח הני אין מירי אחרינא לא: נסכים

ומוברו זה הין מידי אחרינא לא: נסכים בתחילה מועלין בהן [וכו']: לימא מתני' דלא כר"א בר רבי צדוק ^הדתניא ר"א בר רבי צדוק אומר ילול קמן היה בין כבש למזבח במערבו

של כבש אחת לשבעים שנה פרחי כהונה

יורדין בו ומביאין יין קרוש שהוא דומה לעגולי דבילה ושורפין ס אותה בקדושה שנאמר

⁴בקודש חסך נסך שכר לה' ח כשם שניסוכה

בקדושה כך שריפתה בקדושה מאי משמע ואמר רבינא אתיא קודש קודש כתיב הכא בקודש וכְתיב התם ישרפת את הנותר באש

ולא יאכל כי קודש יהם מה נותר שריפתו

בקדושה אף האי נמי זו בקדושה אפילו תימא

ר' אלעזר בר רבי צדוק (a) דאי קלט ₪ איכא דאָמרי לימאָ מתני' כר' אלעזר בר ר' צדוק ₪ דאָנ

קלט אמרי לא (3) ומדרבנן והא קרא קנסיב לה

מזבח

שירדו לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין מועלין בהן. לישנא אחרינא דאי רבי

אלעזר בר ר' לדוק כיון דאמר ושורפין אותן בקדושה אכתי בקדושתייהו קיימי וסבירא ליה דמועלין אפילו מימא רבי אלעזר בר רבי לדוק (י) דאין לך

כו' והא דקאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל מעילה אין בו מאחר שירד לשימין: מתגר' דישון מובח הפנימי והמנורה. הדשן שעליהם היה מוליאו ומניחו אלל מובח החילון

מקום שהוא מניח תרומת הדשן של מובח החילון וקודם שהניחו שם לא

נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ושמו כמו שכתוב בדישון מזבח החילון:

המקדים דישון בסחלה מועלין כו. כלומר לחחר שהניח דישון מזבח

הפנימי והמנורה במקום שמניח תרומת הדשן של מזבח החילון דאי

אפשר דלא ') לידחו ביה פורתא ולהכי מועלין (") בכולו: גבו' גשלמא סרומם מובח החיצון. כחיב בהדיא דמועלין בו דכתיב (ויקרא ו) ושמו לפיכך טעון גנאה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו:

והרי סרומם הדשן. יאז דהוי אלל המזבח דנעשית מלותו (ג) ומועליו בו

דכתיב^{ו)} ושמו וגו' ונגמר מיניה הכא: משום. הכי לא גמרינו מיניה דהוי תרומת הדשן כו': הניחה למהן דחמר. התם (יומה דף סו.) חיברי שעיר של יום הכפורים מועלין בהן אע"פ שנעשית מלותן משום דכתיב" אל

ארץ גזירה שפיר להכי לא גמיר מתרומת

הדשן דהוי תרומת הדשן ושעיר המשתלח

שני כתובין הבאין כאחד: אלא למ"ד

נהנין. דמפיק ליה [שם:] ממדברת): מאי איכא

למימר. נגמר מתרומת הדשן דלה הוו

שני כתובין וכו': אלא לרבי דוסא דאמר

וכו'. דלית בהו מעילה ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר: מאי איכא (ד) למימר. אפילו

למ"ד מלמדין מהן הכא אין מלמדין משום

דתרי מיעוטי כתיבי בהו: הערופה. דה"א קמייתא יתירא היא: ולסיב הסס

הני הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מצותם אבל אחריני לא: לימא מסניסין.

דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא

כרבי אלעזר בר רבי לדוק דהוא אית ליה דאע"ג דירדו לשיתין שריפתם בקדושה

וכיון דמלריך להו שריפה בקדושה אית

ליה נמי דמועלין בהן: מה נוסר

שריפתו בקדושה. דכל שפסולו בקדש

שריפתו בקודש דגמר לה (פסחים דף פב:)

מחטאת דכתיבש וכל חטאת אשר יובא

מדמה וגו' יש באש תשרף שריפתו תהא בקדושה: אפינו פימא ר' אנעור בר ר'

לדוק היא. והא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן: דאי קלע יגו קתני. שלא

ירדו לקרקע השית אלא קודם שיגיעו

לשית פשט ידו למטה וקלטה מן האויר

דהתם אין מועלין בהן הא ירדו לשית

מועלין בהן דקרקע השית מקדש להו:

ידן חיכה דחמרי לימה מסניסין ר' חלעור

בר' לדוק. כלומר מדאינטריך ליה לתנא למיתנא ירדו לשימין אין מועלין בהן

אלמא סבירא ליה כרבי אלעזר דאמר

שח לול קטן היה שם שיכול להביאו דרך

לול דאי רבנן עוז סברי שיתין חלולין יורדין עד התהום היאך יכול ללקטן ולמעול בהן הא נחימו להו לתהום (6):

אפינו סימא רבנן יון ואי קלע. שאס

הכנים ידו לאויר השיתין וקלטן יחן קודם

636

מנוכה

ושמו. דוי"ו בתראה מייתרא לומר

4) תיכת ליה נמחק: ס דהוה תרומת תיכת ליה נמחק: ס מותר נ"א מותרים הן לכהן הדיוט: זן כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניתא: ס אותו בקדושה אות ה' נמחק: ס מתיכת כשם עד תיכות ואמר רבינא רשום למעלה קו להורות כי לפ"ד ראוי למחק: ז) נמי שריפתו בקדושה: סן קלט ס"א לימא מתנ" ר' אלעזר בר צדוק היא דתניא ר' אלעזר בר צדוק אומר כו' דאי רבנן הא נחיית לתהום אפילו תימא רבנן דאי קלט לימא רבנן היא ודאי קלט דאי ר' אלעזר בר צדוק אכתי בקדושתייהו קיימי אפילו תימא ר" אלעזר בר צדוק ואין לן דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: ען צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט אלעזר בר צדוק ואין לן דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: ען צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט איכור ברו צדוק ואין דך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"י: מן צדוק אפילו תימא רבנן דאי קכט איכא דאמרי אפילו תימא ר אלעזר בר צדוק תיבת לא נמחק: ק מתיבת תורין עד סוף המשנה נמחק (וא"כ מקומן) ומקומן במשנה שברף שאחר זה: ימן חדשן. גליון בתרומה הדשן עצמו איירי דהוי אצל המזבח כדאמרינן בפיוקין דלעיל הנונה מאפר תפוח רי יותנן אמר מועלין בו אימא ה"נ בדם שנעשית מצוחו לשון הר"א ז"ל: ימן וגרי בקדש: ימן קלט. גליון ואית דמפרשי דאי קלט כלומר דלול קלטן לקדושה: ימן להו לישנא אחרינא תיבות איכא דאמרי ל"ש. גליון הני לישנא עיקר דהכי כתיבה במס׳ סוכה הר"א ז"ל: ימן דאמר דלול קטן: עון רבנן דסברי: יון דאי קלט אות ו' נמחק: יון וקלטן וקבל הנסך קודם: יען במתניתין ירד לשיתין: כן היא ודאי קלט:

צדוק. כיון דאמר ושורפין אותו בקדושה אכתי בקדושה קיימי אפילו תימא רבי אלעזר בר׳ צדוק ואין לך דבר כו׳. אמאי קאמר ושורפין

קובצת.

מ3 לתהום ומי יוכל להעלותן למעול: מ3 דיוקא דדייקינן ללישנא: מ3 לימא מתניתין ר' אלעזר בר צדוק היא דאי קלט כלומר מתניתין
אתא אות די נמחק: מ7 איקלט והא דאמר לעיל דצריך שריפה היינו מדרבנן אות ר' נמחק: מ5 והיה הדשן: מ7 פחות מעשר אמות:
מ7 ודאי דהכל יכול אדם: מ7 באדם שזכה בתרומת: מ7 ומועלין בה: 8 מדרבנן דלא משלם כלל ועיכ הייפ דאין תיבות אמרינן מועלין
מ7 מקרי קדשי ה' ועוד שמן המנות קונין עלת קיץ למזכח ואיכ איקרי קדש אבל: מ7 הי למי למיכר דשאני חטאת שעברה
דומים מקרי קדשי ה' ועוד שמן המנות קונין עולת קיץ למזכח ואי' מיקרי קדש אבל: מ7 הי למיכר דשאני חטאת שעברה
שנתה משום שהיא קרושה קודם שעברה שנתה אבל העופות הם מקודשים מיד דהא קא פסיק ותני הכא אפילו היכא שקדשו הבני
יונה קודם אלא ודאי צדיך לומר כדפי: מ7 ושנו ואילן מיהו אין נראה לפרש כך דהכא מיירי מץ תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן
המיכר מאות ואימא האין מועלין מכאן ואילך מיהו אין נראה לפרש כך דהכא מיירי מן תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן
המיכר מקוד מיהו אין לפרש כך נמחק: מק או הדי ומחלים. הריטון כדופקא לן כר והשאר נמחק: מ7 ולאו ממעילה קא פריך
אות ד' נמחס:

אות ד' נמחק:

 ל) [קדושין כד. וש"נן, צ) ניומל
 סו.], ג) פסחים כו. כרימות ו. חולין
 קיו. זבחים מו. יומל יב: כד. ס.,
 ד) [תוספתל פ"ל ה"ח] סוכה ה" [ע"ש: בתוק׳ ד"ה נקכים], ה) [ל"ל הוא], ו) [ויקרא ון, ו) [שם מו], חוק, ל) [ויקרם ון, ל) [שם כוז], מ] וויקרם ון, ל' לדבק מ] [ויקרם ון, ל' לדבק כרי. צ"ק, כ' בלי דיוקא כתו ללישלא קרא לב"א ברבי לדוק כרי צ"ק, ל) בש"ק מ"א, מ) צ"ק, ל) דלא מועלון דאין כרי צ"ק, מ) אפילו מועלון דאין כרי צ"ק, מ) אפילו מדרבנו ור"ם דאמר תורים כו' מדרכנן ור"ש דחתר מורים כרי מועלין בהן מפרש טעמא בגמי ובבני יונה שעבר זמנן מודה דלא נהנין כר והד"א. ז"ק, ע) שייך לדף יב., ע) ושמו אלל מובח לכך כרי. ל"ק, ל) ולאו ממעילה הא פריך כלל

תורה אור השלם

כו׳. ל״ק,

בָד יִלְבָּשׁ עַל בְּשֶׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדְּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבָל הָאֵשׁ אֶת הָעֶלָה עַל הַמִּוְבַּח וְשָׁמוֹ אַצֶל הַמָּוְבֶּח: רִּקרא וֹ ג 4. וְנָסְבּוֹ רְבִיעִת הַהִּין לַבֶּבֶשׁ הָאֶדָוֹר בַּלְּדֶשׁ הַפַּף נֶסֶף שַׁבְּר

במדבר כח ז לַיְיָ: 5. וְאָם יְוְתֵר מְבְּשֵׁר הָמֶּלְאִים 10 הַלְּחָם עַד הַבּקֶר וְשְׂרְפְתְ 10 אָת הַנּוֹתֶר בָּאַשׁ לֹא יַאְבֵל בִּי 10 קֹדֶשׁ הוּא: שמות כט לד

'ע"ז מב ע"ב ול"ע: